

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-86)

Dec (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 63)

386. வ்யவஸாய:

குறிப்பு: அடுத்துள்ள ஐந்து திருநாமங்கள் எம்பெருமானின் அம்சமான துருவன் பற்றி உள்ளதாகும்.

நக்ஷத்திரங்கள் போன்ற ஜ்யோதிகள் பலவும் துருவனிடம் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது போன்று இருப்பதால், அந்த துருவ நக்ஷத்திரமானது ஜ்யோதிகளாக உள்ள மற்ற நக்ஷத்திரங்களும் கிரஹங்களும் நகரக் காரணமாக உள்ளது. நக்ஷத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஆகாயம் என்பது எம்பெருமானின் சரீரம் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ககநமூர்த்தயே - ஆகாயத்தைச் சரீரமாக உடையவனே என்ற மந்திரம் காண்க. பவ சக்ரப்ருதம் தேவம் - உலகங்கள் என்னும் பல சக்கரங்களைத் தாங்கும் தேவன் - என்பதும் காண்க.

387. வ்யவஸ்தாந:

கலை, முகூர்த்தம் போன்ற பல பிரிவுகளைக் கொண்ட காலம் என்பது அவனையே மூலகாரணமாகக் கொண்டுள்ளது. இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

குறிப்பு: கலை என்றால் இரண்டு நிமிடங்கள். முகூர்த்தம் என்றால் 2 மணி, 48 நிமிடங்கள். இது தவிர காலமானது பகல், இரவு, வாரம், பக்ஷம், மாதம், ருது (இரண்டு மாதங்கள்), அயனம் (ஆறு மாதங்கள்), வருடம், யுகம் போன்று பலவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. நான்கு யுகங்கள் = க்ருதயுகம் (1728000 வருடங்கள்), த்ரேதாயுகம் (1296000 வருடங்கள்), துவாபரயுகம் (864000 வருடங்கள்), கலியுகம் (432000 வருடங்கள்).

388. ஸம்ஸ்தாந:

அனைத்தும் இறுதியாக எம்பெருமானையே அடைவதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

389. ஸ்தாநத:

பரமபத ப்ராப்தி ஹேதவே - அனைத்தையும் விட உயர்ந்த பரமபதத்தை அளிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன் - என்றது காண்க. இதனால் ஸ்தாநத: என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

390. த்ருவ:

உயர்ந்த பரமபதம் அளிக்கும் அவன், அதற்கும் கீழே உள்ள பல இடங்களையும் ஸ்திரமாக வைத்துள்ளான். இதனால் த்ருவ: என்னும் திருநாமம் பெற்றான். அதாவது அவன் அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்துள்ளான் என்பதே அவனைப் பற்றிய தத்துவம் ஆகும்.

ராமாவதாரம்

391. பரமர்த்தி:

ஸர்வேச்வரனாகிய பரமபுருஷனின் அனைத்து கல்யாண குணங்களும் ஸ்ரீராமனிடம் அதிகமாக உள்ளதால் அவன் பரமர்த்தி எனப்படுகிறான். அனைவரிலும் மேம்பட்டவனாகிய இராமனுக்கு சந்த்ரன் உள்ளிட்ட பலரும் உதாரணமாக வர்ணிக்கப்பட்டனர். இந்த வரிகளைக் கீழே காண்க:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - விஷ்ணுநாம் ஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சந: - வீர்யத்தில் இராமனுக்கு நிகரான தேவதை ஏதும் இல்லை, ஆகவே அவனை விஷ்ணுவிற்கு நிகராக உரைத்தார்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஏதத் தத் உக்தம் அவ்யக்தம் அசஷரம் ப்ரஹ்மஸம்மிதம் தேவாநாம் ஹ்ருதயம் ஸௌம்ய க்ருஹ்யம் ராம: பரந்தப: - இப்படியாக உரைக்கப்பட்ட ராமதத்வம் என்பது யாராலும் எளிதில் அறிய இயலாததாகும். அது எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத ஒன்றாகும். ப்ரஹ்மத்திற்கு நிகரானதாகும். தேவர்களின் இதயத்தில் எப்போதுமே இருப்பதாகும். எதிரிகளை வாட்டமுறச் செய்வதாகும்.

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே - தசரதனே! உனது புத்திரனான இராமனிடம் அனைத்து கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியுள்ளன.

இராமனைப் பற்றிய மந்த்ரங்களில் “பகவதே” என்றுள்ளதைக் காண்க.

392. பரமஸ்பஷ்ட:

மிகவும் தெளிவாக உள்ள மேன்மை கொண்டவன். அவனது மேன்மையை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - வ்யக்தமேஷ மஹாயோகோ பரமாத்மா ஸநாதந: - இராவணன் இறந்து கிடக்கும்போது அருகில் அமர்ந்திருந்த மண்டோதரி, “இராமன் மஹாயோகி, பரமாத்மா, எப்போதும் உள்ளவன்”, என்று கூறியது காண்க.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்ய: - சூரியனுக்கும் ப்ரகாசம் அளிக்கும் சூரியனாக உள்ளவன் இராமன்.

393. துஷ்ட:

எப்போதும் மகிழ்வுடன் உள்ளவன். இராமன் கூறுவது: நான் இந்த உலகைக் காக்க அவதரித்தவன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் நான் என்னை தசரதனின் புத்திரனாக ஒரு சாதாரண மனிதனாகப் பிறந்ததையே எண்ணுகிறேன். இப்படியாக இருந்து உலகை உயர்த்துவதையே எனது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று கொள்கிறேன்.

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - பிதரம் ரோசயாமாஸ ஸதா தசரதம் ந்ருபம் - தசரதனைத் தனது தந்தையாக ஏற்றதை எண்ணி மகிழ்ந்தான்
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - குலோசிதமதி: க்ஷாத்ரம் தர்மம் ஸ்வம் பஹு மந்யதே - தான் அவதரித்த க்ஷத்ரிய குலத்திற்கு ஏற்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, அந்தக் குலத்தில் அதிக மதிப்புடன் இருந்தான்.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் - நான் என்னை சாதாரண மனிதனாகவும், தசரதனின் புத்திரனாகவும் மட்டுமே எண்ணுகிறேன்.

394. புஷ்ட:

இப்படியாகப் பல உன்னதமான குணங்களால் பரிபூர்ணமாக எம்பெருமான் இருந்தான். இதனால் அவன் புஷ்ட: என்னும் திருநாமம் பெற்றான். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - தமேவம் குணஸம்பந்நம் - இப்படியாகக் கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன் - என்றது காண்க.

395. சுபேசுஷண:

ஐச்வர்யம், சீலம் ஆகிய குணங்களை வெளிப்படுத்துவதும், குளிர்ச்சி உடையதும், அகலமானதும், வேண்டியவற்றை அளிப்பதும், கூர்மையானதும், தாமரை போன்று சிவந்து அழகானதும் ஆகிய கண்களைக் கொண்டவன் இராமன் ஆவான்.

இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஸுப்ரு: ஆயத தாம்ராசுஷ: ஸாசுஷாத் விஷ்ணுரிவ ஸ்வயம் - இராமன் அழகான புருவங்களைக் கொண்டவன், அழகான கண்களைக் கொண்டவன், இதனால் விஷ்ணு என்றே கூறும்படியாக உள்ளவன். தன்னுடைய தோற்றம், தான் மற்றவர்களைக் காணும்போது உண்டாகும் மேன்மை ஆகியவற்றின் காரணமாகத் தனது மனதிற்கும் அவன் தானே மகிழ்வை அளிப்பதால் சுபேசுஷண: எனப்படுகிறான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து யம் ச ராமோ ந பச்யதி - யார் ஒருவன் இராமனைக் காண்பதில்லையோ, யார் ஒருவனை இராமன் காண்பதில்லையோ அவன் அனைவராலும் ஒதுக்கப்படுகிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 86)

ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கூறும் அனைத்து வரிகளின் மூலம் - ப்ரஹ்மமானது "இரண்டாவது என்று இல்லாமல் உள்ளது" என்பதும், தன்னைப் போன்று உள்ளதையோ தனக்கு மாறாக உள்ளதையோ தவிர்ந்து ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பதும் அறியப்படுகிறது. இதனை நாம் ஸர்வசாகாப்ரத்யய ந்யாயம் மூலம் உறுதியாக உரைக்கிறோம். (இந்த ந்யாயம் என்ன? ஒரு சில நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் குறித்து வேதங்களின் பல்வேறு சாகைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்தந்த சாகைகளில் அந்தந்த கர்மங்கள் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்கள் மட்டுமே உரைக்கப்பட்டன அல்லாமல் முழுமையாக உரைக்கப்படவில்லை. ஒரு சில சாகைகளில் கூறப்பட்டவை மற்றவற்றில் கூறப்படவே இல்லை. இப்படி உள்ளபோது ஒரு கர்மத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அனைத்து சாகைகளிலும் உள்ள அதனைப் பற்றிய விதிமுறைகளை ஒன்றாகத் தொகுத்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே இந்த ந்யாயம் ஆகும்). சரி, இதன் மூலம் என்ன உணர்த்தப்படுகிறது? இந்த உலகின் காரணமாகக் கூறப்படுவதும், இரண்டாவது என ஏதும் இல்லாமல் உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இங்கு எவ்விதம் உரைக்கப்பட உள்ளதோ அது, முன்னர் கூறப்பட்ட லக்ஷணத்திற்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் ஏற்படுத்தக்கூடாது (அதாவது ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் என்ற வாக்கியமானது காரண வாக்கியம் மூலம் உணர்த்தப்படும் விஷயத்திற்கு விரோதம் ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது). ப்ரஹ்மம் என்பது தன்னைத் தவிர இரண்டாவது என எதுவும் இல்லாமல் உள்ளது என்று கூறுகின்ற சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் வாக்கியமானது ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களையும் சேர்த்தே கூறுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் (அதாவது குணங்களிலும் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை). இவ்விதம் கொள்ளாவிட்டால், "நிரஞ்ஜநம் நிர்குணம் - தோஷம் அற்றது, குணங்கள் அற்றது" என்பதுடன் முரண்பாடு உண்டாகும். ஆகவே இந்த வரியானது (ஸத்யம் ஞானம் என்ற வரி) ப்ரஹ்மத்தைக் கூறியதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஆனால் மேலே கூறியது போன்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸத்யம், ஞானம் போன்ற பதங்கள் தங்களது நேரடியான அர்த்தத்தை விட்டு, தங்களால் காட்டப்படும்

லக்ஷணங்களைக் (லக்ஷணையான கருத்து என்றால் நேரடியான பொருளைக் காட்டிலும் மறைமுகமான பொருளை உணர்த்துவது - implied meaning என்று சொல்லலாம்) கூறுவதாக அல்லவோ ஆகிறது? அதாவது அவை தங்களுக்கென்று உள்ள அர்த்தத்தைக் கூறாமல் தாங்கள் கூறுகின்ற அர்த்தத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ள வஸ்துவிற்கு மாறுபட்ட வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுவதாக உள்ளன என்றாகிறது. இது தோஷம் அல்லவோ? அப்படி தோஷம் உண்டாகாது, ஏன்? அந்தப் பதங்களின் நேரடியான பொருளைக் காட்டிலும் அந்தப் பதங்களால் உணர்த்தப்படும் கருத்தானது மிகவும் வலிமை உள்ளது என்பதால் தோஷம் இல்லை. மேலும் இங்கு ஒரே கருத்துடையவை என்பது அனைவராலும் ஏற்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ஆனால் ஒரு வரியில் உள்ள அனைத்து பதங்களும் நேரடியாக அர்த்தத்தை அளிக்கவில்லை, லக்ஷணையான கருத்தையே தெரிவிக்கின்றன என்பதே நாம் எங்கும் காண்பதில்லை அல்லவோ? இதற்கு மறுப்பு அளிக்கிறார். அதனால் என்ன ஆயிற்று? ஒரு வரியில் உள்ள பல பதங்களில் ஏதோ ஒரு பதம் மட்டும் நேரடியான பொருளில் இருந்தால், அந்தப் பதம் காரணமாக அந்த வரியின் பொருள் மொத்தமாக முரணாக மாறிவிடுவதை நாம் காண்கிறோமே! ஆக இது போன்ற சூழ்நிலையில் அந்த ஒரு பதத்தை மட்டும் நாம் லக்ஷணையான பொருளில் (implied meaning) கொள்கிறோம் அல்லவா? மேலும் பல பதங்களின் கூட்டமைப்பு மூலம் ஒரு வரியானது தனது கருத்தை உணர்த்திய பின்னர், லக்ஷணையான பொருளில் உள்ள அந்த ஒரு பதம் போன்று நாம் இரண்டு, மூன்று பதங்கள் லக்ஷணையாகப் பொருள் அளிப்பதாகக் கொண்டால் என்ன? அவை அவ்விதம் பொருள் கொள்ளப்படும்போது வரியின் கருத்து மாறாமல் உணர்த்தப்பட்டால் போதுமானது அல்லவா? இப்படியே சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. எந்த ஒரு பதத்திற்கும் அதன் அர்த்தம் மூலமாக ஏதேனும் ஒரு கார்யம் உணர்த்தப்பட்டால் மட்டுமே அந்தப் பதங்களுக்கு அர்த்தம் உண்மையில் உள்ளது என்று சிலர் கூறுவர் (இவர்கள் ப்ரபாகரர் மதத்தைச் சாந்தவர்கள்); இப்படிப்பட்டவர்கள் அனைத்து வாக்கியங்களிலும் உள்ள அனைத்து பதங்களுக்கும் லக்ஷணை உண்டு என்பதைக் கூறுகிறார்கள். இவர்களின் கருத்தின்படி பதங்களின் நேரடியான அர்த்தமானது வேதங்களில் மற்ற எதனாலும் உணர்த்த இயலாதபோது மட்டுமே வெளிப்படுகின்றது; ஏன் என்றால் அபூர்வமான கார்யத்தை லிங் போன்றவைகளே உணர்த்துவதால், லிங் போன்றவைகளால் கார்யங்கள் லக்ஷணையாக உணர்த்தப்படுகின்றன. (இதனைப் புரிந்துகொள்வோம். ப்ரபாகர மதத்தினர் கூறுவது என்னவென்றால் - வேதங்களில் யாகம் போன்றவை ஏதோ ஒரு பலனை முன்னிட்டு விதிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கம் விரும்பும் ஒருவன் யஜ்ஞம் செய்வானாக - என்று உள்ளது. இங்கு யஜ என்பது தாது(root), லிங் என்பது ப்ரத்யயம், இங்கு யஜ தாதுவில் காணப்படும் லிங் என்ற ப்ரத்யயத்துடன் உள்ள சப்தங்கள் அந்த நேரத்தில் மட்டுமே உள்ளவை, அடுத்த நொடியில் அழியக்கூடியவை. அதாவது, அவை சப்தம் என்ற பலனை

அளிப்பதானாலும் அந்த நொடியில் அளிக்குமே அன்றி அதன் பின்னர் அளிக்காது. மேலும் யாகம் என்பது அது இயற்றப்படும்போது மட்டுமே உள்ளது, ஆனால் ஸ்வர்க்கமோ காலப்போக்கில் வரக்கூடியது, அதனை எப்படி முன்பே நடந்த கர்மாக்கள் பெற்றுத்தரும்? இதற்கு ப்ரபாகர மதத்தினர் கூறுவது என்னவென்றால், அந்தப் பலன்கள் அபூர்வம் என்பதாகச் சேமிக்கப்படுகின்றன, பின்னர் அவை பலனாக அளிக்கின்ற என்பதாகும். அதாவது, லிங் போன்ற ப்ரத்யயங்கள் மூலம் இத்தகைய அபூர்வமே கூறப்படுகிறது என்று இவர்கள் உரைக்கின்றனர். இந்த அபூர்வம் என்பது யாகம் முடிந்த பின்னர் சற்று காலம் கழித்து ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களை அளிக்கிறது. இத்தகைய அபூர்வமே லிங் போன்றவற்றால் கூறப்படுகிறது). இத்தகைய வினைச்சொற்கள் தவிர உள்ள மற்ற சொற்கள் அந்தந்த கார்யம் சார்ந்தவையாக தங்களுக்கான அர்த்தங்களுடன் கூடியவையாக உள்ளபோதிலும், அபூர்வம் என்பதை பெற்றுத் தருவதிலேயே தங்களுடைய நேரடியான அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றன, ஆகவே இவையும் மற்ற வினைச்சொற்கள் போன்று லக்ஷணையாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே ஒரு வரியின் தாற்பர்யத்திற்கு விரோதம் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதன் பொருட்டு அனைத்து பதங்களுக்கும் லக்ஷணை கூறுவது தோஷம் ஆகாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 86)

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பலன்

மூலம் - இப்படி ஸ்வேச்சாஸித்தமான ஆநுகூல்யத்தை உடைத்தான தன் ப்ரகாரங்கள் எல்லாவற்றோடும் கூடின ஸ்ரீமானான நாராயணன் ப்ராப்யனென்னுமிடம் திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் சதுர்த்யந்த பதங்களிலே அபிப்ரேதம்.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்தும் அவனை அண்டி நிற்பது என்பதே அவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே கைகூடும் என்னும்படியாக உள்ளவனும், மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே அடையப்படும் இலக்காகவும் பலனாகவும் உள்ளான். இதனை திருமந்த்ரத்திலும், த்வயத்திலும் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை மூலம் மறைமுகமாக அறியலாம்.

கைங்கர்யங்களே செயல்களாக இருத்தல்

மூலம் - முன்பு சொன்ன கைங்கர்யம் இப்படிப் பரிபூர்ணாந்ரூபவத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிவிசேஷத்துக்குப் ப்ரீவாஹமென்னுமிடத்தை கத்யத்திலே பலகாலும் அருளிச் செய்தார். முக்ததசையில் ச்ருதிஸித்தமான ஜக்ஷணாதிகளும் ஜ்ஞாத்யாதி ஸம்பாதநங்களுமெல்லாம் புண்யபாபரூப கர்மநிரபேக்ஷ பகவதிச்சாநுகுண ஸ்வேச்சா மூலங்களாகையாலே கர்மபலமன்றிக்கே அநுபவ ப்ரீவாஹமான கேவல கைங்கர்யத்திலே அந்தர்பூதங்கள். ஆகையால் ப்ராப்தியாயற்றது யதாபிமத கைங்கர்ய பர்யந்த பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது பரிபூர்ணமான பகவத் அநுபவம் மூலமாக உண்டாகும் அளவு கடந்த ப்ரீதி காரணமாகத் தோன்றுகிறது

என்பதை எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் பல இடங்களில் அருளிச் செய்தார். முக்தி பெற்ற நிலையில் உண்பது, தன்னுடைய பித்ருக்கள் போன்றவர்களைக் காண்பது உள்ளிட்ட செயல்கள் அந்த முக்தனுடைய புண்ணியபாவ கர்மங்களின் பலனால் அல்ல; அவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு உட்பட்டு அந்த முக்தனின் விருப்பம் காரணமாகவே உண்டாகிறது. ஆகவே அவை கர்மபலன்கள் அல்ல, பகவத் அநுபவத்தின் காரணமாக வெளிப்படும் கைங்கர்யங்கள் என்றே ஆகின்றன. ஆக இறுதியான பலன் என்பது பரிபூர்ண பகவத் அநுபவம் மற்றும் முக்தன் விரும்பியபடி அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கான கைங்கர்யம் என்பதே ஆகிறது.

பரிபூர்ண பகவத் அநுபவம் என்றும் அழிவதில்லை

மூலம் - இவ்வநுபவமுண்டானால் பின்பு ஒரு காலத்திலும் அழியாதென்னுமிடம் ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி:

மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம துக்காலயம சாஸ்வதம்
நாப்நுவந்தி மஹாத்மந: ஸம்ஸித்தி பரமாம் கத:
ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே

யதா ஸ கேவலீபூத: ஷட்விம்சமநுபச்யதி
ததா ஸ ஸர்வஸித்தத்வாத் புநர்ஜந்ம ந விந்ததி

கத்வா கத்வா நிவர்த்தந்தே சந்த்ர ஸூர்யாதயோ க்ரஹா:
அத்யாபி ந நிவர்த்தந்தே த்வாதசாஷ்டர சிந்தகா:

வாயினால் நமோ நாராயணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப்
போயினால் பின்னை இத்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும்
போகவொட்டாரே

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். பகவத் கைங்கர்யாந்தர்கதமான ஸ்வச்சந்த
விஹாரத்தாலே லீலாவிபூதியிலே புகுந்தாலும் இவ்வநுபவத்துக்கு
ஸங்கோசாதிகள் பிறவாமையாலே புநராவ்ருத்தியில்லை என்கிறது.

விளக்கம் - முக்தனுக்கு இப்படிப்பட்ட பகவத் அநுபவம் கிட்டிய பின்னர் ஒருபோதும் அழியாது என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் அறியலாம்:

- அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹிதை (37-26) - ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: - அடையப்படவேண்டிய இலக்கான பகவானை உபாஸிப்பவன், மீண்டும் திரும்பி வராத பரமபதத்தை அடைகிறான்.
- கீதை (8-15) - மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் துக்காலயம சாஸ்வதம் நாப்நுவந்தி மஹாத்மந: ஸம்ஸித்தி பரமாம் கத: - என்னை உண்மையாக அறிந்தவர்களாகவும், என்னிடம் அளவில்லாத அன்பு காரணமாக என்னைப் பிரிந்து இருக்க முடியாதவர்களாகவும், என்னிடம் மட்டுமே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களாகவும் உள்ளவர்கள் என்னையே அடைகின்றனர்; அதன் பின்னர் அவர்களுக்கு மீண்டும் பிறவி என்பது இல்லை.
- கீதை (8-16) - ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்யதே - ப்ரம்மலோகம் முடிய உள்ள அனைத்து பலன்களும் அழியும் இயல்பைக் கொண்டவை ஆகும். அர்ஜுனா! என்னை அடைந்தவனுக்கு மறுபிறப்பு என்பது இல்லை.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (323-80) - யதா ஸ கேவலீபூத: ஷட்விம்சமநுபச்யதி ததா ஸ ஸர்வஸித்தத்வாத் புநர்ஜநம் ந விந்ததி - இந்த உலகின் தொடர்பு நீங்கிய பின்னர், இருபத்துஆறாவது தத்துவமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் காண்கின்ற முக்தன் ஒருவன் அனைத்து ஸித்திகளையும் பெறுகிறான். அதன் பின்னர் அவனுக்கு மீண்டும் பிறவி என்பது இல்லை.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-40) - கத்வா கத்வா நிவர்த்தந்தே சந்த்ர ஸூர்யாதயோ க்ரஹா: அத்யாபி ந நிவர்த்தந்தே த்வாதசாஷ்டர சிந்தகா: - சந்த்ரன் மற்றும் சூரியன் உள்ளிட்ட பல ஜீவன்களும் ப்ரளயம் உண்டாகும்போது தங்களது அதிகாரம் அழிந்தவர்களாக மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புகின்றனர். ஆனால் த்வாதநசாஷ்டர மந்த்ரம் மூலம் (ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய) ஸர்வேச்வரனை த்யானம் செய்து பரமபதம் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்புவதில்லை.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - வாயினால் நமோ நாராயணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப் போயினால் பின்னை இத்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே - "ஓம் நமோ நாராயணா" என்று கூறியபடி ஸ்ரீவைகுண்டம் சென்ற ஒருவனை, பெரியபிராட்டியாரையே பணயமாக வைக்க நேர்ந்தாலும், ஸம்ஸார உலகிற்குச் செல்ல விடமாட்டான்.

ஆனால் ஒரு சில முக்தர்கள் இந்த உலகில் மீண்டும் தோன்றி எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் தங்களுடைய ஆசை காரணமாக மீண்டும் இந்த உலகில் பிறக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இந்த உலகில் உள்ளபோதும் பகவத் அனுபவம் குறையில்லாமல் கிட்டுவதால், ஸம்ஸாரத்தில் அவர்கள் சிக்குவதில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 42)

110. "கொடியவென்னெஞ்சமவென்றே கிடக்கும்", "அடியேன் நான் பின்னுமுன்சேவடி யன்றி நயவேன்" என்னாநின்றார்களிறே.

அவதாரிகை - குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச் செய்கிறார் (கொடியவென்னெஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமான் குணம் அற்றவன் என்று எண்ணிய நிலையில் அவனை விட்டுவிடவேண்டும் என்று எண்ணுவதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "கடியன்" என்று தொடங்கி, "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்ச அவனையல்ல தறியாதே யிருக்குமென்றும்; வேம்புக் கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது. அப்படியே, "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு" என்னும்படி நிரதிசய போக்யனான நீதானே வேம்பு போலே விரஸனானவன்றும், த்வதந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான் எனக்கு வகுந்த சேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய வாசைப்படேனென்றும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யா நின்றார்களிறே என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-3-5) - கடியன் - என்று தொடங்கி, "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்பது முடிய உள்ள வரிகளில் அவன் தனது காரியத்தில் மட்டுமே குறியாக உள்ளவன், தன்னை எண்ணி பிறர்படும் துன்பங்களை அறியாமல்

உள்ளவன், யாராலும் அடைய இயலாதவன், வஞ்சகன், அறிந்து கொள்வதற்குக் கடிமையான தன்மை கொண்டவன் போன்று அவனது குணமற்ற தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இப்படி அவன் உள்ளபோதிலும் உலக விஷயங்களை வெறுக்கும் எனது நெஞ்சம், அவனை அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாது என்றும்; வேப்பங்காயில் உள்ள புழுவிற்கு அந்த வேப்பங்காய் அல்லாமல் கரும்பு கூடக் கசப்பதால், அந்த வேப்பங்காயை மட்டுமே உண்ணும் அல்லாது கரும்பை உண்ணாது என்றும்; பெரியதிருமொழி (7-1-4) - கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமையானவனாக உள்ள நீ வேம்பு போன்று இனிமை அற்றவனாக உள்ள நேரங்களிலும், வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லாது உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நான், எனக்காகவே உள்ள உனது திருவடிகள் தவிர வேறு எதற்கும் ஆசைப்படமாட்டேன் என்றும் - இப்படியாகப் பலவிதமாக மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களில் காணலாம்.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்றாருமில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணக்ருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவனது குணங்களில் தோற்றுப்போய் அவனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையை அடைந்தவர்கள் என்று யாரும் உள்ளனரா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணக்ருத தாஸ்யமாவது) அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமை யாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது) சேஷத்தை நிரூபணியமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபமிப்படியிருந்தாலும் குணாதிக விஷயமாகையாலே குணக்ருத தாஸ்யமுமிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்தை நிரூபகரானவிளையபெருமாள் தாமப்படி அருளிச்செய்ததும். ஆனாலும் குணக்ருதமானது ஒளபாதிகமாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிரூபாதிகமாகையாலே ப்ராதாநமாயிருக்கும்; அதைப் பற்றவிறே தத் ப்ராதாநய ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “குணக்ருத தாஸ்யம்” என்றால் அவனுடைய குணங்களில் தோற்றுப்போய் அவனுக்கு அடிமையாய் இருத்தல் ஆகும். ” ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யம்” என்றால் தனது அடிமைத்தனம் மூலமாக நிரூபிக்கப்படுவதாக உள்ள

தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாக இருத்தல் ஆகும். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இப்படி உள்ளபோதிலும் ஸர்வேச்வரன் குணங்களின் கடலாக உள்ளதால் அவனுடைய குணத்தில் தோற்று அடிமையாதல் என்பது எப்போதுமே இருப்பதாகும். இப்படி உள்ளதால் அல்லவோ அடிமைத்தனம் என்பதன் மூலம் நிரூபிக்கப்படும் லக்ஷ்மணன் இராமாயணத்தில் - குணைர் தாஸ்யமுபாகத - இராமனின் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையானேன் - என்றான். ஆனால் குணங்களுக்குத் தோற்றதன் காரணமாக அடிமையாதல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் அது ப்ரதானமாக இருக்காது; மாறாக மற்றவற்றால் உண்டாகும் அடிமைத்தனம் என்பது காரணத்தின் அடிப்படையில் அடிமையாததால் ப்ரதானமாக இருக்கும். ஆகவே “ஸ்வரூப” என்பதன் மூலம் எந்தவிதமான காரணத்தையும் அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் எடுக்கின்ற அடிமைத்தனத்தின் சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார்.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டி வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியதற்கு ப்ரமாணம் கூறும் பொருட்டு பிராட்டி அருளிச்செய்த சொற்களை நினைவூட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அத்ரி பகவாநாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மநுவர்த்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து “பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டிலே போந்தவிது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம், வநஸ்தனாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவே கிடீர், நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாகவநுகூலித்துப் போரும்” என்ன; பிராட்டி, ஸஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் குணாதிகராயிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தமேயன்றியிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொண்ணாமையாலே நானவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விருபருமானவன்றும் நானவர்பக்கலிப்படி காணுமிருப்பது” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

விளக்கம் - அத்ரி பகவானின் ஆச்ரமத்திற்கு இராமன் எழுந்தருளி, அந்த முனிவரை வணங்கி அவரது அருளாசியைப் பெற்றான். அதன் பின்னர், அவரது பத்தினியான அநசூயையைப் பிராட்டியான சீதை வணங்கி அவள் அருகில் நின்றாள். அப்போது அநசூயை சீதையிடம், “உனது உறவினர்கள், உனக்குத் தாழ்வு ஏற்படும் என்ற உணர்வு, செல்வம் போன்ற பலவற்றையும் நீ கைவிட்டாய். இராமனுடன் கானகம் வந்தாய். இந்த வாய்ப்பு உனக்கு அவனது ஸங்கல்பத்தால் கைகூடியது. நாட்டில் உள்ளபோதிலும், கானகத்தில் உள்ளபோதிலும், நல்லவனாக உள்ளபோதிலும், தீயவனாக உள்ளபோதிலும் பெண் ஒருவளுக்கு அவளது கணவனே முதல் தெய்வம் ஆவான். நீ இப்படியே எப்போதும் இராமனுக்குத் தொண்டு புரிந்தபடி இருப்பாயாக”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட சீதை மிகுந்த நாணம் கொண்டு தனது தலையைத் தாழ்த்தியபடி, “எனக்கு இராமனிடம் உள்ள அன்பு இயற்கையனது ஆகும். அவர் மிகுந்த குணங்களுடன் கூடியவராக உள்ளதால், எனது இந்த அன்பிற்குக் காரணம் அவரது குணங்களே என்று உலகில் உள்ளவர்கள் எண்ணக்கூடும். ஆனால் இராமனை எப்போதும் குணங்களில் இருந்து தனியே பிரித்துக் காட்டியலாது; ஆகவே அவரிடம் நான் அன்புடன் உள்ள நிலையானது குணங்களுக்காக மட்டும் அல்ல என்று என்னால் நிரூபிக்க இயலாது. ஆனால் அவர் குணங்கள் அற்றவராக இருந்தாலும், அழகற்றவராக இருந்தாலும் நான் அவரிடம் இப்போது இருப்பது போன்று இருப்பேன்”, என்றாள்.

113. பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோவென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஒளபாதிமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவர்த்திக்கிறார் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் காரணமாக உண்டான அடிமைத்தன்மை என்பதே சிறந்தது என்றால், நமது இயல்பான எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் என்ன செய்கிறானோ அப்படியே செய்து கொள்ளட்டும் என்று இருத்தல் வேண்டும். அப்படி உள்ளபோது மற்ற எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல் போன்று ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து ஒருவன் செய்கின்ற

செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ராவண்யமாவது, அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது) - சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதான் ஓளபாதிமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

விளக்கம் - ப்ராவண்யம் என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எல்லைகளையும் ஸர்வேச்வரனுக்காக மீறுகின்ற அளவிற்கு அவனிடம் உள்ள அன்பாகும். அப்படிப்பட்ட அன்பிற்குக் காரணம் அவனது திருமேனி அழகோ என்ற கேள்விக்கு, "அந்த அன்பிற்குக் காரணம் அவனுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தமே" என்கிறார். இந்த ஸம்பந்தம் என்பது எஜமானன் - அடிமை என்பதாகும். அத்தகைய ஸம்பந்தம் என்பது குணங்கள் காரணமாக வரலாம் அல்லவோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு, "அந்த ஸம்பந்தம் வேறு காரணங்களால் வருவது அல்ல, ஆத்மாவின் இருப்பு என்பதுடன் கூடியதாகும்", என்கிறார். ஸத்தா ப்ரயுக்தம் என்றால், "ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது என்று முதல் உள்ளதோ அன்றிலிருந்து உள்ளது" என்பதாகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 52)

1-3-9 வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவ னிடம்பெறத் துந்தித்

தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்தநல் லுலகமுந் தானும்

புலப்படப் பின்னும்தன் னுலகத்தி லகத்தனன் தானே

சொலப்புக்கி லிவைபின்னும் வயிற்றுள விவையவன் துயக்கே

பொருள் - எழுச்சி உடைய நான்முகன் தான் படைந்த சிறந்த உலகங்களுடன் அவன் திருநாபியில் அமர்ந்துள்ளான். திரிபுரம் எரித்த சிவனும் எம்பெருமானின் வலப்புறத்தில் உள்ளான். தன்னை அடியார்கள் காணவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் படைத்த உலகத்திலே தானே வந்து அவதரித்தான். இவனுடைய குணங்களைப் பேசத் தொடங்கினால் பேசி முடிக்க இயலாது. இவை அனைத்தும் உங்களை மயக்குவதற்காகவே ஆகும்.

அவதாரிகை - கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அபரத்வமும், ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் அவர்கள் தாங்கள் இவனைப் பற்றிய லப்த ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனாய், அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் - அவர்கள் தங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து அவதாரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன்தான் அருளிச்செய்து வைத்ததுவே ஹேது; பரித்ராணாய ஸாதூநாம் என்றானிறே. "ஆச்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே த்வரை பிறக்கைக்காகவும், ருசி ஜநகனாகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன்; அதில் பலமாய் வருமதிறே துஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாஸம்" என்று அருளிச்செய்ததுவே ஹேது என்கிறார்.

விளக்கம் - 6 மற்றும் 7-ஆம் பாசுரங்களில் நான்முகன் முதலானவர்களுடைய பரத்வம் இல்லாத தன்மையையும், ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தின் தன்மையையும் அருளிச் செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் அவர்கள் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றியதால் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்தார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார். "நான்முகன் உள்ளிட்ட பலருக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அவர்களது ரக்ஷகனாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், அவர்கள் வந்து தோன்றாத பூமியில் ஏன் அவதரிக்க வேண்டும்?" என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதூநாம் - என்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பேன் - என்றான் அல்லவோ? தன்னை அண்டியவர்களுக்கு, தன்னை அடைவதற்கான வேகத்தை மேலும் பிறப்பிப்பதற்கும், தன் மீது ருசி பிறப்பிப்பதற்கும் வந்து பிறக்கிறான், அதன் பலனாக தீயவர்களின் நாசம் ஏற்படுகிறது என்பதே காரணம் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்) - கீழில் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுபாஷிக்கிறார். திரிபுர தஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநியான ருத்ரன், திருமேனியில் வலவருகைப்பற்றி லப்த ஸ்வரூபனாயிருக்கும். "பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்கிறபடியே. (இடம் பெறத்துந்தித் தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபி கமலத்திலே இருக்கும். "ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம்" என்கிறபடியே. இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது - சதுர்தச புவந்துக்கும் நிர்வாஹகனான அளவுடைமை. ஈச்வரன் விரும்பி வந்து அவதரிக்கையாலே "நல்லுலகம்" என்கிறது.

விளக்கம் - (வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்) - 6, 7ஆம் பாசுரங்களில் கூறப்பட்ட பொருளைத் தொடர்கிறார். திரிபுரத்தை எரித்ததால் கர்வம் கொண்ட சிவன், எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வலது பாகத்தை அடைந்ததால் தனது ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான். மோக்ஷதர்மம் - பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந் - எனது வலது பாகத்தில் உள்ள பதினொரு ருத்ரர்களைக் காண்பாய் - என்றது. (இடம் பெறத்துந்தித் தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்) - எழுச்சி கொண்ட நான்முகன் படைத்த உலகங்களும் தானுமாக, இடம் குறைவு என்பதே இல்லாமல் உள்ள நிலை. கீதை -

ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் - கமலம் என்னும் ஆசனத்திலே உள்ள நான்முகனையும் உன்னில் காண்கிறேன் - என்று அர்ஜுனன் கூறியது காண்க. இங்கு கூறிய அனைத்தும் இவர்கள் உள்ளிட்ட அனைவரையும் ஸர்வேஸ்வரன் காக்கிறான் என்று கருத்து. எழுச்சி என்றால் பதினாறு லோகங்களையும் நிர்வாகம் செய்யும் தன்மை. ஈசுவரனே விரும்பி அவதாரம் செய்வதால் நல்உலகம் எனப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாளும்தனியுடம்பன்” என்கிறபடியே, பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து வைத்தால், அந்தப்புரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இவர்களுக்கு நலியவொண்ணாதபடி கூறாகக் கொடுத்துவைக்கும். ஸர்வாபாச்யமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. (இடம்பெற) ஸவிகாஸமாயிருக்கும். ருத்ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனாய், சதுர்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகன் - தான் உண்டாக்கின நன்றான லோகமும் தானும் திருநாபிக் கமலத்தைப் பற்றி லப்த ஸ்வரூபனாயிருக்கும். “உந்தி” என்றும், “துந்தி” என்றும் - திருநாபிக்குப் பேர். (இடம் பெறத்துந்தி) “இடம்பெற, அத்து உந்தித்தலம்” என்றாய் பதம்; அதில், “அத்து” என்கிற பதம் - சாரியைச் சொல்லாய்ப் பொருளின்றியேபோய், “இடம் பெற உந்தித்தலம்” என்கிறது. “பூதலம்” என்னுமாபோலே. (திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித் தலத்தனன்) ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாய் முலையை அகலில் நாக்கு ஒட்டுமாபோலே, திருநாபீ கமலத்தை விடில் தன் ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-8-1) - ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாளும்தனியுடம்பன் - என்னும்படி பிராட்டிக்கும் நான்முகன் முதலானவர்க்கும் தனது திருமேனியில் சமமான இடம் கொடுத்து வைக்கும்போதும், அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள் என்று அவர்களது இருப்பிடத்தில் இவர்கள் கலக்காதபடி தனது சரீரத்தை நேர்த்தியாகப் பிரித்துக் கொடுப்பான். அனைவரும் அண்டும்படியாக அல்லவோ இவன் திருமேனி உள்ளது? (இடம்பெற) - விசாலமாக. ருத்ரன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் நிர்வாஹகனாக. பதினான்கு உலகங்களையும் படைத்த நான்முகன் தான் உண்டாக்கிய லோகமும், தானுமாக அமர்ந்த திருநாபிக் கமலத்தை உடையவன். உந்தி என்றும், துந்தி என்றும் திருநாபிக்குப் பெயராகும். (இடம்பெறத்துந்தி) - அத்து, உந்தித்தலம் போன்றவை பதபேதங்கள். இதில் அத்து என்ற பதம் பொருள் இன்றி விலக, “இடம் பெற உந்தித்தலம்” என்றார். (திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித் தலத்தனன்) - தாய்ப்பால் குடிக்கின்ற குழந்தை தாயின் ஸ்தனத்தை விட்டு வாயை

எடுக்கும்போது நாக்கு உலர்ந்து விடுவது போன்று, திருநாபிக்கமலத்தை விட்டு நான்முகன் அகன்றால் தனது இருப்பு இல்லை என்னும்படி இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்களும் இருப்பார்களோ என்னில் - ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும். அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதும் ஒக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டாகிலும், மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரு கலகங்களில் அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலம் தெளித்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும், “இவ்விடமின்னார் பற்று, இவ்விடமின்னார் பற்று” என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லி வைக்குமாபோலே.

விளக்கம் - இப்படியாக இவர்கள் எப்போதும் அவனுடைய திருமேனியில் இருப்பார்களோ என்ற கேள்வி எழலாம். ஆபத்து காலங்களில் அவன் தனது திருமேனியில் இடம் கொடுப்பான். ஆயினும் அது உயர்ந்த குணம் என்பதால் ஆழ்வார்கள் “எப்போதும்” என்று அருளிச்செய்வார்கள். சிற்றரசர்கள் பல நாடுகளைக் கொண்டுள்ளபோதிலும் தங்கள் மாளிகையில் உள்ள கால்படி செம்பில் இருக்கின்ற அரிசியை மேன்மையாக நினைப்பார்கள், அது போன்று இவர்களும் அவனது திருமேனியை அடைவதை விடமாட்டார்கள். எப்படி என்றால் மற்ற அரசர்கள் மூலம் கலகம் ஏற்படும் காலங்களில் அடையவளைந்தானுக்குள் (திருவரங்கத்தின் ஏழாம் ப்ரகாரம்) குடி புகுந்து, கலகம் நீங்கியவுடன் வெளியே புறப்பட்டாலும், இந்த இடம் இவருடைய இடம் என்று அங்கிருந்து சென்ற பின்னும் தம்முடைய இடத்தைக் கூறும்படி, அவன் தனது திருமேனியிலிருந்து ஆபத்து காலம் நீங்கியவுடன் வெளியேவிட்டாலும் அந்தத் திருமேனி தங்களுடையது என்று கூறும்படி எனக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (பின்னும்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே. (தன்னுலகத்திலகத்தனன்) தான் உண்டாக்கின ப்ரஹ்மாவாலே உண்டான லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தன் திருமேனியில் ஏக தேசத்தைப் பற்றி லப்த ஸ்வரூபராம்படியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கூடக்காலிட அருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது என்னென்னில் (புலப்பட) காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணவொண்ணாதே; அவர்கள் சக்ஷுராதி, கரணங்களுக்கு விஷயமாகவேணும் என்று. ஏன்? ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம்

பண்ணினால் என் செய்யும் என்னில், “மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையும்” என்பர்கள். இது தனக்குத்தான் அடியென் என்னில்; (தானே) ”ஆத்மமாயயா”, ”ஆத்மேச்சயா”; ஒரு கர்மம் ப்ரேரிக்கவன்று, இச்சையாலே.

விளக்கம் - (பின்னும்) - நான்முகன் உள்ளிட்ட பலருக்கும் தன்னுடைய திருமேனியில் இடம் கொடுத்த பின்னர். (தன்னுலகத்திலகத்தனன்) - தான் உண்டாக்கிய நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட உலகங்களிலே வந்து அவதரிப்பான். ஆனால் நான்முகனும் சிவனும் தன்னுடைய திருமேனியில் இருக்கும்படியாக ஒரு இடத்தைக் கொடுத்து தங்களுடைய ஸ்வரூபம் கிட்டப்பெற்ற அவர்கள் கூட வந்து வசிப்பதற்கு அருவருப்பு கொள்ளுகின்ற இந்த ஸம்ஸார உலகத்தில் இவன் வந்து அவதரிக்க என்ன காரணம்? (புலப்பட) -திருவாய்மொழி (8-2-5) - காணவாராய் - என்று இருப்பவர்களுக்குத் தன்னுடைய நினைவால் மட்டுமே அவர்கள் விருப்புவதை அளிக்கக்கூடாது என்று எண்ணியவனாக, அவர்களது கண் முதலான புலன்களுக்கும் தான் விஷயமாக வேண்டும் என்று எண்ணுவதால் அவதரிக்கிறான். ஏன்? தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே அவர்கள் விரும்பியவற்றை அளித்தால் என்ன நடக்கும் என்றால், திருவாய்மொழி (3-1-9) - மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையும் - இருந்த இடத்திலிருந்தபடியே காப்பாற்றினால், யானையைக் காக்க மடுவிற்கு ஓடிவந்தான் என்னும் உனது மேன்மை மறையும் - என்று கூறிவிடுவார்கள். இதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? ஆத்மேச்சயா - தனது விருப்பம் காரணமாக. (தானே) - இவனுடைய பிறப்பு கர்மத்தினால் அல்லாமல் இச்சை காரணமாக நடப்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சொலப்புதில் இவை பின்னும் வயிற்றுள) அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் ரசஷணங்களில் ஏகதேசம்சொல்லில் சொல்லுமத்தனை; எல்லாம் சொல்லில் தலைக்கட்டப்போகாது. சொலப்புதில் உள்ளேயுள்ளேயாமித்தனை. அன்றியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளால் ஸ்ருஷ்டரானவர்களுக்கு “என் மகன்” என்று அபிமானிக்கலாம்படி வந்து பிறந்து, “உனக்கு ராஜ்யத்தைத் தந்தேன், அதுதன்னை வாங்கினேன் போ” என்றும், கையிலே கோலைக்கொடுத்து “பசுக்களின் பின்னே போ” என்றும் சொல்லலாம்படி எளியனாயிருக்கிற தான், இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இவர்களை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி இதுவே அர்த்தமென்னுமிடம் நீர் அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து,

அல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியாதபடியிராநின்றதீ! என்ன (இவை அவன் துயக்கே) “மம மாயா துரத்யயா” என்கிறபடியே அவன்தானே ப்ரக்ருதியாகிற விலங்கையிட்ட பாக்ய ஹீநரானவர்கள் தன் பக்கல் அணுகாதபடி பண்ணி, அவர்கள் அகலப்புக்கால் அவன் அநுமதிதாநம் பண்ணி; உங்கள் பக்கல் அவன் உதாஸீநனாயிருக்கையாலே தெரியாதொழுகிறது என்கிறார். துயக்கு - ஸம்சயம்.

விளக்கம் - (சொலப்புதில் இவை பின்னும் வயிற்றுள்) - இப்படியாக அவன் அவதரித்துச் செய்கின்ற ரக்ஷணங்களில் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் கூற இயன்றால் அது இயலும், ஆனால் அனைத்தையும் கூற முயன்றால் இயலாது. அப்படியும் கூற முயன்றால் உள்ளே உள்ளே சென்றுகொண்டே இருக்கும். மேலும் தன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகன் மூலமாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள் “என் மகன்” என்று கூறலாம்படியாக வந்து அவதரித்தால், “உனக்கு ராஜ்யத்தை அளித்தேன், அதனை நான் மீண்டும் வாங்கிக்கொண்டேன், நீ கானகம் செல்” என்றும், கையில் கோலைக் கொடுத்து, “பசுக்களின் பின்னே போ” என்றும் அதட்டும்படியாகத் தன்னை எளியவனாக நிறுத்திக்கொள்வான். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஓர் ஆபத்து வந்தால், தன்னுடைய வயிற்றில் வைத்துப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி யான தன்மையையும் உணர்த்தினார். “இப்படியாக நீங்கள் கூறியதற்கு இதுவே பொருள் என்று அருளிச்செய்தபோது புரிந்தது. அல்லாதபோது எங்களுக்கு விளங்கவில்லையே”, என்று ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (இவை அவன் துயக்கே) - கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை என்பதைத் தாண்ட இயலாது - என்னும்படி அவன் தானாகவே மாயை என்னும் விலங்கை இட்டுப் புண்ணியம் செய்யாதவர்கள் தன் பக்கம் அணுகாதபடியும், தன்னைவிட்டு அதிகம் அகலாதபடியும் செய்கிறான். அவர்கள் அதையும் மீறி அகலும்போது அநுமதி அளிக்கிறான். இப்படியாக உங்கள் பக்கம் உதாஸீனனாக அவன் உள்ளதால் உங்களுக்கு விளங்கவில்லை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 15)

12. பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கியள்ளற்பயலே

ஊர்கின்றது கங்குலாழிகளே, இதெல்லாமினவே

யீர்கின்ற சக்கரத்தெம்பெருமான் கண்ணன் றண்ணந்துழாய்

சார்கின்ற நன்னெஞ்சினார் தந்துபோன தனிவளமே.

பொருள் - தனது அழகால் என்னைப் பிளக்கின்ற அழகான சக்கரத்தாழ்வானை ஏந்தியுள்ள என்னுடைய ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய குளிர்ந்த அழகான துளசி மாலையைக் கண்டு, ஆசைப்பட்டு, அதன் பின்னேயே சென்ற எனது நல்ல மனம் எனக்கு என்ன அளித்து விட்டுச் சென்றது என்றால் - என்னுடைய அழகான நிறம் மாறும்படிச் செய்தது, எனது உடல் எங்கும் பசலை பரவுகிறது, இரவு நேரங்கள் அனைத்தும் யுகங்கள் போன்று நீண்டன, தென்றல் போன்றவையும் எனக்குப் பாதகமாகவே நின்றன.

அவதாரிகை - கீழெல்லாம் வைஷ்ணவர்களைத் தலைமகனாகப் பேசிற்று; இதிலே எம்பெருமானைத் தலைமகனாகப் பேசுகிறது. பகவத் ஸம்சுலேஷம் பாகவத ஸம்சுலேஷ பர்யந்தமாய் நிற்கக்கடவதாகையாலும், பாகவத ஸம்சுலேஷம் பகவத் ஸம்சுலேஷ பர்யந்தமாய் நிற்கக்கடவதாகையாலும், இவர்க்குக் கீழ் உண்டான பாகவத ஸம்சுலேஷம் பகவத் ஸம்சுலேஷ பர்யந்தமாக்கினபடி.

விளக்கம் - இதுவரை உரைத்த பல பாசுரங்களில் தன்னுடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நாயகனாகக் கொண்டு உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனை நாயகனாகக் கொள்கிறார். எம்பெருமானுடன் கொள்கின்ற சேர்க்கை என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனான சேர்க்கையில் சென்று முடிவதும்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனான சேர்க்கை என்பது எம்பெருமானுடனான சேர்க்கை என்பதில் சென்று முடிவதும் இயல்பே ஆகும். “தடாவிய அம்பிலே” என்பதான ஆறாம் பாசுரத்தின் கீழே உள்ள பாசுரங்களில் ஸர்வேச்வரனின் பிரிவாற்றாமையும், அதன் பின்னர் “தடாவிய” என்பது தொடக்கமாகக் கடந்த பாசுரம் முடிய உள்ள பாசுரங்களில் தன்னுடன் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பிரிந்து விடுவார்களோ என்று சந்தேகம் கொண்டு ஏற்படும் பிரிவாற்றாமையையும் உரைத்தார். இங்கு மீண்டும் எம்பெருமானின் பிரிவாற்றாமை இவரை வருத்தத் தொடங்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பேர்கின்றது மணிமாமை) விலக்ஷணமான நிறம் போகிறபடி. “மாமைத்திறத்துக்கொலாம்” என்று ஆசைப்பட்ட நிறம் போகிறபடி; காணக்காணச் சரக்கு வாங்குகிறபடி; இவ்வளவிலே வரிலும் மீட்கலாமாயிருக்கிறபடி. “மணிமாமை” என்று தன் நிறத்தைத்தானே கொண்டாடுவானென்னென்னில் - ஒருநிறமே, எழிலே என்று அவன் கொண்டாடும்படிகளைக் கேட்டிருந்தபடியாலே, தனக்குத்தானன்றியிலே அவனுக்காகத் தானாயிருக்கையாலும். (பிறங்கி அள்ளற் பயலை) நிறம் போன இடம் பாழ்கிடவாமை பயலை பரக்கிறபடி. (பிறங்கி) கிண்ணகம்போலே பெருகி. (அள்ளல்) இட்ட இடத்திலே கால் செருகும்படி வண்டலிட்டபடி; தானே வந்தாலுந் தூர்வையெடுக்கவொண்ணாது. (ஊர்கின்றது) விஷம் பரந்தாற்போலே; ஸார்வபௌமரான ராஜாக்கள் போகப் பள்ளிகள் வந்து புகருமா போலேயும்; ஸ்ரீபர்ணசாலையில் நின்றும் இளையபெருமாள் போக ராவணன் புகுந்தாற் போலவும். (கங்குல் ஊழிகளே) கலப்பதற்கு முன்பு முப்பது நாழிகை யிராநின்றால், கலந்தவாறே ஒரு க்ஷணமாயிரா நின்றது; பிரிந்தவாறே கல்பங்களாயிரா நின்றது. (இது எல்லாம் இனவே) நெஞ்சிற்பட்டவற்றைக் கொண்டு அல்லாதவற்றையுஞ் சொல்லுகிறது; மற்றுமுண்டான அன்றில், தென்றல் இவையெல்லாம் இப்படியே; பிராட்டியும் பெருமாளுமாகக் கலந்தபோது எடுத்துக்கை நீட்டின பதார்த்தங்கள் அவள் போய்நிற்குங்காட்டில் நின்றாற்போலே பகையானாற்போலே. (ஈர்கின்ற சக்கரம்) அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமின்றியே ஈர்கின்றபடி; சேதநஸமாதியாலே; ப்ரதிகூலரைப்போய் ஈரும்; அநுகூலரைக் கையிற் சேர்த்தியாலே ஈரும்; ப்ரதிகூலரை ஆண்மையாலே கொல்லும்; அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும். (சக்கரத்து எம்பெருமான்) கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி இவரை எழுதிக்கொண்டபடி; ராஜபுத்தரர்கள் கையிற் கடைச்செறிக்குத் தோற்பாரைப்போலே. (கண்ணன்) க்ருஷ்ணன்; அவன், த்விபுஜனாயன்றோ இருப்பது; “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்”. (தண் அந்துழாய் ஈர்கின்ற) க்ருஷ்ணன் பக்கல் உண்டான அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாயிலே விழுகிற நெஞ்சு. முதலடியினன்று கிடீர் தோற்றது; எல்லை நிலத்தைக் கண்டு; உன் பழமையை நாய்க்கு இடுவென்று போனபடி. (நல்நெஞ்சினார்) தம்முடைய நெஞ்சை நன்னெஞ்சினா ரென்பானென் னென்னில் ப்ரஜைகளையாகிலும் பகவத் விஷயத்தில் முற்பாடரானாரை இங்ஙனல்லது சொல்லலாகாது. அலைந்த பரியட்டமுந் தாமுமாய்த் திரிகிறாரிறே. “பூசஞ்சாந் தென்னெஞ்சம்” என்கிறபடியே அத்தலைக்கெல்லா போக்யமுந்

தாமாகையாலே பலகாலருளப் பாடிட அருகே நிற்கவேண்டுகையாலே. (தந்துபோன தனிவளமே) இவர் தந்து போன ஸம்பத்து.

விளக்கம் - (பேர்கின்றது மணிமாமை) - சிறந்ததான எனது உடலில் நிறம் மாறுகிறது. திருவிருத்தம் (5) - மாமைத்திறத்துக்கொலாம் - என்று கூறியபடி அவன் ஆசைப்பட்ட உடலின் நிறம் அகல்கிறது. அவனைக் காணக்காண எனது நிறம் அழிந்தபடி உள்ளது. மணிமாமை என்றால் "அழகான நிறம்" என்று பொருள். தன்னுடைய நிறத்தைத் தானே தற்புகழ்ச்சியாகக் கூறிக் கொண்டாடுவது சரியா? அது சரியே, காரணம் "ஒரு நிறமே எழிலே", என்று அவன் இவள் நிறத்தைக் கொண்டாடுவதால், அதே போன்று தானும் கூறிக் கொள்வதில் தவறில்லை. தான் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டு இருப்பதால் இதில் எவ்விதமான தற்புகழ்ச்சியும் இல்லை. (பிறங்கி அள்ளற் பயலை) - "பிறங்குதல்" என்பதன் மூலம் மிகுதி என்பது உணர்த்தப்பட்டது. எனது நிறமானது அகன்ற இடங்களில் வெறுமையாக இல்லாமல், பசலை பூத்துக் கிடக்கிறது. (பிறங்கி) - ஆற்று வெள்ளம் போன்று எங்கும் பசலை பரவி நிற்கிறது. (அள்ளல்) - கால் வைத்த இடத்தில் புதைந்து போகும்படியாக வண்டல் மண் நிறைந்து காணப்படும் கிணற்றில் இறங்கித் தூர்வார்தல் போன்று, இந்தப் பசலை நிறத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவனே வந்தாலும் இனி போக்க இயலாது என்னும்படி உள்ளது. (ஊர்கின்றது) - விஷம் எத்தனை வேகமாகவும் அழகாகவும் பரவுமோ அது போன்று பரவி நிற்கிறது. ஸார்வபௌமனான அரசன் ஒருவன் அந்தப்புரத்தை விட்டு அகன்றதும், அங்கு கள்ளத்தனமாக யாரேனும் வருவது போன்றும், பர்ணசாலையில் இருந்து லக்ஷ்மணன் அகன்று சென்றதும் அங்கு இராவணன் வந்தது போன்றும், அவன் சென்ற பின்னர் இந்தப் பசலை என்னை ஆக்கிரமித்தது. (கங்குல்) - அவனுடன் சேர்வதற்கு முன்பு முப்பது நாழிகை என்று நீட்டித்த ஒரு இரவானது, சேர்ந்திருந்த காலத்தில் ஒரு நொடி எனக் கழிந்தது. ஆனால் இப்போது அவனை விட்டுப்பிரிந்தபோது ஒவ்வொரு இரவும் ஒரு யுகம்போன்று உள்ளது. (இது எல்லாம் இனவே) - இது போன்று அல்லாமல் மற்ற பலவும் வருத்துகின்றன என்று நெஞ்சில்பட்டவற்றை உரைக்கிறாள். அதாவது அன்றில் பறவை, தென்றல் காற்று போன்ற பலவும் வருத்துகின்றன என்றாள். சீதையும் இராமனும் கானகத்தில் ஒன்றாக இருந்தபோது இனிமையாக இருந்த பலவும், அவள் பிரிந்த பின்னர் நின்ற இடத்திலேயே பகையாய்த் தோன்றின என்பது போன்று இங்கும் உள்ளது. (ஈர்கின்ற) - நன்மை செய்பவர்கள், தீமை செய்பவர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல் அனைவரையும் தன்பக்கம் ஈர்க்கின்ற. சேதனமாக உள்ளதால் ஈர்க்கின்றது. தனக்கு உதவாதவர்களை அவர்கள் அருகில் சென்று சக்கராயுதம் முடித்துவிடும்; தனக்கு மிகவும் விருப்பமானவர்களை அவர்களிடமிருந்து தூரமாகச் சென்று அவர்களை பிரிவாற்றாமை மூலம் முடித்துவிடும். தனக்கு உதவாதவர்களைத் தனது ஆண்மையால் அழிக்கும்; தனக்கு மயங்கியவர்களைத் தனது அழகால் அழிக்கும். (சக்கரத்து எம்பெருமான்) - அழகான திருக்கரம், அதில் ஏந்திய அழகான சக்கராயுதம் ஆகியவற்றைக் காண்பித்து "இவர் நமக்கே ஆவர்"

என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டான். (கண்ணன்) - க்ருஷ்ணன். அவன் இரண்டு திருக்கரம் மட்டுமே கொண்டவன் அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம் - அவனுடைய அழகான ரூபம் நான்கு திருக்கரங்களுடன் கூடியது - என்றது காண்க. (தண் அந்துழாய் ஈர்கின்ற) - அவனிடம் உள்ள அழகான துளசிமாலை மீது எனது நெஞ்சம் லயித்தது. முதலில் பகவத் விஷயத்தில் நெஞ்சம் விழாமல், அதன் எல்லையான பாகவத விஷயத்தில் நிலை நின்றது. இப்போது மீண்டும் இவன் விஷயத்தில் விழுந்தது. (நல்நெஞ்சினார்) - தனது நெஞ்சத்தை தானே "நல்ல நெஞ்சம்" என்று கூறிக் கொள்வது சரியா? தன்னுடைய பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் பகவத் விஷயத்தில் தனக்கு விஞ்சி இருந்தால் இவ்விதம் புகழ்ந்தே தீரவேண்டும். இவரோ தன்னுடைய வஸ்த்ரம் கலைந்தது கூடத் தெரியாமல் அந்த கலைந்த வஸ்த்ரமும் தானுமாய் அவனைத் தேடித் திரிகிறார் இவர். ஆகவே "நல்நெஞ்சம்" என்பது சரியே ஆகும். அவனிடம் சென்று இவர் சொல்வது என்னவென்றால் திருவாய்மொழி - பூசஞ்சாந் தென்னெஞ்சம் - என்கிறபடி அவனுக்கு எல்லாமாக, அனைத்து இன்பமும் தாமகவே இருந்து, அதனால் எப்போதும் அவனையே பாடியாடி, அவன் அருகில் நின்றபடி இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். (தந்துபோன) - இப்படியாக எனது நிறம் அழிதல் என்பதே அவன் எனக்கு அளித்து விட்டுப் போன செல்வமாகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்